

**การพัฒนาความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยในสังกัดกองการศึกษาเทศบาลเมือง
หัวหิน ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้
แบบซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช**

**Knowledge Development and Basic Skill of Early Childhood under the
Education Division of Hua Hin Receiving the Learning Experience
in Six Steps Approach**

กัญญาภัค แสงอัคคี

Khanyapak Seangakkee

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช 2) เปรียบเทียบหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช กับหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเทศบาลวัดหนองแก (หลวงปู่คำอูปถัมภ์) จำนวน 50 คน สังกัดกองการศึกษาเทศบาลเมืองหัวหิน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช และแบบประเมินความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยตามหลักสูตรปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ด้วยสถิติอนารามตริก

ผลการวิจัยพบว่า 1) การเปรียบเทียบความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดหนองแก ก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช กับก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ ไม่แตกต่างกัน 2) การเปรียบเทียบความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดหนองแก ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช แตกต่างกัน โดยหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช สูงกว่าก่อนจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช 3) การเปรียบเทียบความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดหนองแก ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ แตกต่างกัน คือ หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ สูงกว่าก่อนเรียน 4) การเปรียบเทียบความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยชั้น

อนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดหนองแก หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สเตปส์แอฟ โพลซ กับหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ แตกต่างกัน คือ หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สเตปส์แอฟ โพลซ สูงกว่าหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ

คำสำคัญ: ความรู้และทักษะเบื้องต้น , การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สเตปส์แอฟ โพลซ

Abstract

The purposes of this research were : 1) to compare of knowledge and basic skill of early childhood before and after the learning experience in six steps approach, 2) to compare after the learning experience in six steps approach, and after the traditional learning experience. The samples used in this research were 50 respondents consisting of kindergarten children year 3 semesters 2, year 2553 Wat Nongkae school (Luang Poo Kam Oopatham) under the Education Division of Hua Hin. The research instrument was plan for learning experience in six steps approach and assessed the knowledge and basic skills in early childhood preschool program. The statistic used for data analysis was nonparametric analysis.

The research findings were as follows: 1) Comparison of knowledge and basic skills of kindergarten children Year 3 Wat Nongkae School. Prior to the experience of Six Steps Approach learning to before the traditional learning experience were not different. 2) Comparison of knowledge and basic skills of kindergarten children Year 3 Wat Nongkae School. Before and after the learning experience in Six Steps Approach different after the experience of learning and higher Six Steps Approach to Learning Experience Six Steps Approach were higher than before. 3) Comparison of knowledge and basic skills of kindergarten children Year 3 Wat Nongkea School. Before and after the traditional learning experience was the difference. After traditional learning experience was higher than before. 4) Comparison of knowledge and basic skills of kindergarten children Year 3 Wat Nongkea School. After the learning experience in Six Steps Approach and after the traditional learning experience were different. After the learning experience in Six Steps Approach was higher than after the traditional learning experience.

Keyword: knowledge and basic skill, learning experience in six steps approach.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความรู้และทักษะเบื้องต้น เป็นมาตรฐาน 1 ใน 18 มาตรฐานการศึกษาปฐมวัย เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาเป็นเป้าหมายหรือกรอบทิศทางให้แก่สถานศึกษาในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและสถานศึกษาให้ยั่งยืนของสำนักงานและคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ในส่วนของมาตรฐานด้านคุณภาพเด็ก 8 มาตรฐานที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน มาตรฐานที่ 1 เด็กมีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ มาตรฐานที่ 2 เด็กมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มาตรฐานที่ 3 เด็กสามารถทำงานจนสำเร็จ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้และมีความรู้สึที่ดีต่ออาชีพสุจริต มาตรฐานที่ 4 เด็กสามารถคิดรวบยอดคิดแก้ปัญหาและคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มาตรฐานที่ 5 เด็กมีความรู้และทักษะเริ่มต้น มาตรฐานที่ 6 เด็กมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวและสนุกสนานกับการเรียนรู้ มาตรฐานที่ 7 เด็กมีสุขนิสัยสุขภาพและสุขภาพจิตที่ดี และ มาตรฐานที่ 8 เด็กมีสุนทรียภาพและลักษณะนิสัยด้านศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหวโดยแต่ละมาตรฐานมีตัวบ่งชี้ในการกำหนดเป้าหมายหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับมาตรฐานนั้น ๆ และในส่วนของมาตรฐานที่ 5 เด็กมีความรู้และทักษะเบื้องต้น มี 7 ตัวบ่งชี้ได้แก่ 1) มีทักษะในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่-เล็ก 2) มีทักษะในการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 3) มีทักษะในการสื่อสาร 4) มีทักษะในการสังเกตและสำรวจ 5) มีทักษะในเรื่องมิติสัมพันธ์ 6) มีทักษะในเรื่องจำนวนปริมาณ น้ำหนัก และการกะประมาณ 7) เชื่อมโยงความรู้และทักษะต่าง ๆ ซึ่งความรู้และทักษะเบื้องต้นเป็นแนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในเรื่องความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี คณิตศาสตร์และภาษาเป็นต้น สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2542 นอกจากนี้ วิชัย ดันศิริ กล่าวว่า การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ พื้นฐานที่ทำให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขนั้น ต้องมีความรู้เรื่องของทักษะและความรู้พื้นฐานด้านการอ่านออกเขียนได้ คำนวนได้อันเป็นส่วนจำเป็นของทักษะและความรู้พื้นฐานของชีวิต (สำนักงานเลขาธิการสถานศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2548 : 9) สอดคล้องกับสมาคมการอนุบาลการศึกษาแห่งประเทศไทย ได้ให้คำแนะนำส่วนประกอบของหลักสูตรปฐมวัยว่าต้องประกอบด้วย พัฒนาการด้านความรู้ ความเข้าใจในกระบวนการและทักษะบนพื้นฐานสิ่งที่เด็กรู้หรือสามารถทำได้ (NAEYC อ้างถึงใน เนตร ชรรมบรร, 2549 : 71) ทุกสถานศึกษานำมาตรฐานการศึกษาปฐมวัยและมีการพัฒนาระดับคุณภาพทุกมาตรฐานและตัวบ่งชี้มาจัดการศึกษาอย่างทัดเทียมกันสมดังเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ, 2549 : คำนำ) จำนวน ปริมาณ น้ำหนัก และการกะประมาณ เป็นทักษะทางด้านคณิตศาสตร์ซึ่งในปัจจุบันคณิตศาสตร์เข้ามามีความสำคัญในชีวิตประจำวันมากขึ้น ทั้งสังคมโลกได้เปลี่ยนเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับตัวเลข ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคมวิทยาต้องอาศัยความรู้ทางสถิติ ด้านการเกษตร และอุตสาหกรรมก็ต้องใช้ความรู้และ

หลักการทางคณิตศาสตร์คิดคำนวณผล ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีก็ต้องอาศัยคณิตศาสตร์ในการพัฒนา สอดคล้องกับสมาคมครูคณิตศาสตร์แห่งประเทศไทย กล่าวว่า คณิตศาสตร์เป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นซึ่งทุกคนจำเป็นต้องมีสำหรับโลกแห่งเทคโนโลยีทั้งในปัจจุบันและอนาคต จึงจำเป็นต้องกระตุ้นเด็กให้รู้จักคิดและรู้จักว่าตนเป็นนักคณิตศาสตร์ที่มีความสามารถในการคิดด้วยเหตุผล เป็นนักแก้ปัญหา และสามารถนำคณิตศาสตร์ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม จำนวน ปริมาณ น้ำหนักและการกะประมาณ เป็นทักษะทางคณิตศาสตร์ที่ระบุเป็นตัวบ่งชี้หนึ่งในส่วนของความรู้และทักษะเบื้องต้น เป็นมาตรฐานหนึ่งของมาตรฐานการศึกษาปฐมวัยที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้สถานศึกษาที่จัดการศึกษาปฐมวัยใช้เป็นมาตรฐานตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2545 กำหนดให้มีการจัดทำมาตรฐานการศึกษาทุกระดับเพื่อใช้เป็นหลักในการเทียบเคียง สำหรับการส่งเสริมและกำกับดูแล การตรวจสอบ การประเมินผล และการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โดยนำมาตรฐานการศึกษาของชาติ รวมทั้งจุดหมายของหลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรเป็นตัวตั้งในการกำหนดมาตรฐานซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้ใช้มาตรฐานการศึกษาปฐมวัยสำหรับสถานศึกษาทุกสังกัดที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย เพื่อเป็นเป้าหมายการพัฒนาและยกระดับคุณภาพผู้เรียนซึ่งกำหนดมาตรฐานการศึกษาปฐมวัยครอบคลุมทั้งคุณภาพด้านผู้เรียน การเรียนการสอนการบริหารและการจัดการศึกษา และคุณภาพด้านการพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งการเรียนรู้ ซึ่งความรู้และทักษะเบื้องต้น อยู่ในส่วนของ คุณภาพด้านผู้เรียน อย่างไรก็ตามความรู้และทักษะเบื้องต้นที่สำคัญต่อพัฒนา มาตรฐานความรู้และทักษะเบื้องต้น เนื่องจากเกี่ยวกับการพัฒนาทางด้านสติปัญญาส่วนของ คณิตศาสตร์อันเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตประจำวันเป็นทักษะที่สำคัญ เรื่องจำนวน ปริมาณ น้ำหนัก และการกะประมาณจากผลการประเมินตนเองตามมาตรฐานการศึกษาปฐมวัย ประจำปีการศึกษา 2551 โรงเรียนเทศบาลวัดหนองแก อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านมาตรฐานคุณภาพเด็กของชั้นอนุบาลปีที่ 3 พบว่าโดยส่วนใหญ่ของระดับคุณภาพเด็กทั้งในระดับมาตรฐานและระดับตัวบ่งชี้ที่อยู่ในระดับดี บางส่วนอยู่ในระดับดีมาก แต่ในส่วนของมาตรฐานที่ 5 ความรู้และทักษะเบื้องต้นตัวบ่งชี้ที่ 6 ทักษะใน เรื่องจำนวน ปริมาณ น้ำหนัก และการกะประมาณ พบว่า ระดับคุณภาพของเด็กอยู่ในระดับพอใช้ นอกจากนี้ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาสังกัดกองการศึกษาเทศบาลเมืองหัวหิน พบว่า ทักษะใน เรื่องดังกล่าวนี้มีจำนวนโรงเรียนที่ได้ระดับคุณภาพ 1 และ 2 ถึง 7 โรงเรียน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับ มาตรฐาน และตัวบ่งชี้อื่นๆ ที่มีค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพ 1 และ 2 นั้น นับเป็นจำนวนที่สูง เนื่องจาก ส่วนใหญ่ระดับคุณภาพมาตรฐานและตัวบ่งชี้อื่นๆ นั้นอยู่ในระดับ 3 และ 4 (หลักสูตรสถานศึกษา ปฐมวัย พุทธศักราช 2550 โรงเรียนเทศบาลวัดหนองแก, 2550 : 1)

ดังนั้นสรุปได้ว่าหากต้องการให้เด็กปฐมวัยมีคุณลักษณะตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ ตลอดจนพัฒนาเด็กให้เต็มความสามารถและศักยภาพ เป็นคนเก่งและมีความสุขตามคุณลักษณะของ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 นั้นผู้เรียนต้องมีคุณลักษณะทั้ง 8 มาตรฐาน เพื่อให้เด็กมี พัฒนาการทุกด้านอย่างสมดุลและเต็มศักยภาพ ตามหลักการของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 และสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์จึงมีความจำเป็นอย่าง ยิงที่ต้องพัฒนาคุณภาพเด็กในมาตรฐานที่ 5 ตัวบ่งชี้ที่ 6 เรื่องความรู้และทักษะเบื้องต้นในเรื่องของ จำนวน ปริมาณ น้ำหนักและการกะปริมาณ ให้มีระดับคุณภาพที่สูงขึ้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้แบบ Six Steps Design of Experience ของไลน์ เอ็ม สเปนเซอร์ และไซค์ เอ็ม สเปนเซอร์ (Lyle M. Spencer, Signe M. Spencer) ซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนา ทักษะโดยผ่านกิจกรรมต่างๆ เป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้เกิดทักษะใหม่ ผู้สอน สามารถนำมาวางแผนจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน เพื่อให้เด็กเกิดทักษะและ ปฏิบัติจนเป็นกิจวัตรหรือเป็นนิสัย สามารถติดตามผลการปฏิบัติได้ มาประยุกต์ใช้เพื่อให้สอดคล้อง กับปัญหาและการจัดการศึกษาปฐมวัย เรียกว่าการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟ โพรซ ซึ่งควรคำนึงถึงตัวเด็กเป็นสำคัญเพราะเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันจึงควรให้มีกิจกรรมที่ หลากหลายเหมาะสมกับวัยตรงกับความสนใจ ความต้องการของเด็กเพื่อให้มีโอกาเลือกตามความ สนใจ ความสามารถ กิจกรรมที่จัดจึงควรมีทั้งให้เด็กทำเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟ โพรซ
2. เพื่อเปรียบเทียบหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟ โพรซกับ หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ

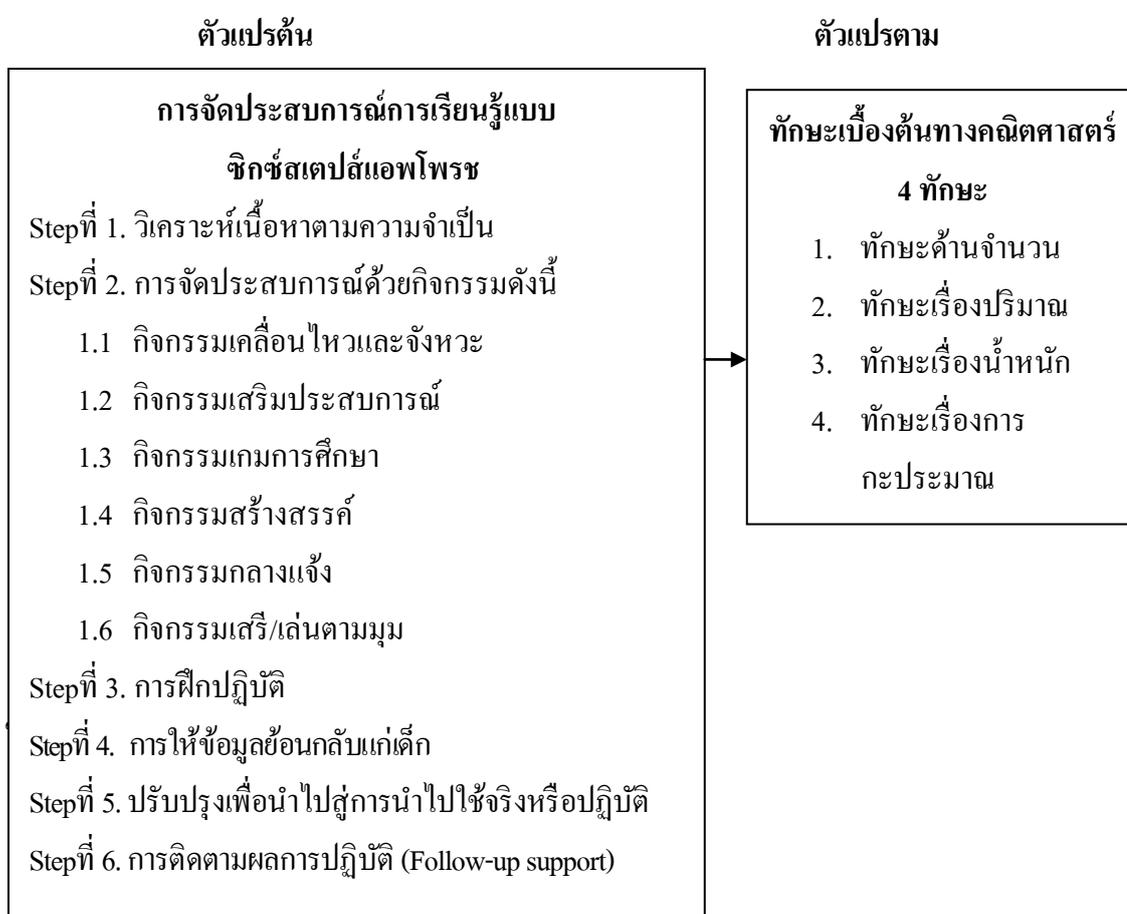
สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนชั้นอนุบาล 3 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟ โพรซ มีความรู้และทักษะเบื้องต้นสูงกว่านักเรียนชั้นอนุบาล 3 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบปกติ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำมาตรฐานการศึกษาปฐมวัยมาเป็นแนวคิดการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟ โพรซ ของไลท์เอ็มใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เพื่อให้เด็กพัฒนาทักษะชีวิต

ทุกด้านอย่างสมบูรณ์และสมดุลอันนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมการเปลี่ยนแปลงมีความรู้และทักษะการดำเนินชีวิตและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข จากแนวคิด หลักการ ที่กล่าวมาแล้ว นำมาสรุปเป็นกรอบแนวคิด

วิธีการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเทศบาลวัดหนองแก (หลวงปู่คำอูปลั้มภัก) จำนวน 50 คน ซึ่งได้มาจากการจับฉลากเลือกโรงเรียนเทศบาลทั้ง 7 มาเพียง 1 โรงเรียน เมื่อได้โรงเรียนเรียบร้อยแล้วจึงทำการแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 ห้อง โดยการให้นักเรียนที่อยู่ลำดับเลขที่เป็นเลขคู่ให้เป็นห้องทดลอง ส่วนนักเรียนที่ลำดับที่เป็นเลขคี่ให้เป็นห้องควบคุม

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช
2. ตัวแปรตาม คือ ความรู้และทักษะเบื้องต้นทางด้านคณิตศาสตร์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองมี 2 คือ 1) แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรชจำนวน 10 แผน แผนละ 20 นาที 2) แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติจำนวน 10 แผน แผนละ 20 นาที
2. แบบทดสอบความรู้และทักษะเบื้องต้นทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยแบบเลือกตอบจำนวน 40 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (Pretest) กับกลุ่มทดลองโดยใช้แบบประเมินความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยตรวจสอบความรู้ก่อนเรียน
2. จัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรชโดยใช้เวลาในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน มี 6 กิจกรรม กิจกรรมละ 20-30 นาที เนื้อหาจำนวน 2 เรื่อง คือ ชุมชนของฉัน และเรื่องกลางวัน-กลางคืน
3. ทดสอบหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (Posttest) กับกลุ่มทดลองโดยใช้แบบประเมินความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัย ชุดเดิมที่ใช้ก่อนการทดลองเพื่อเปรียบเทียบและวิเคราะห์ความรู้และทักษะเบื้องต้นก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช
4. นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อสรุปผลสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบการพัฒนาความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรชกับก่อนการจัดประสบการณ์แบบปกติใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติอนพาราเมตริก ด้วยเทคนิค The Mann-Whitney U Test

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบการพัฒนาความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรชใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิตินอนพาราเมตริก ด้วยเทคนิค Wilcoxon on signed Rank test

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบการพัฒนาความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิตินอนพาราเมตริก ด้วยเทคนิค Wilcoxon on signed Rank test

4. การวิเคราะห์เปรียบเทียบการพัฒนาความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรชกับหลังการจัดประสบการณ์แบบปกติใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิตินอนพาราเมตริก ด้วยเทคนิค The Mann-Whitney U Test

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำมาสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนปฐมวัยมีความรู้และทักษะเบื้องต้น ก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรชกับก่อนการจัดประสบการณ์แบบปกติ ไม่แตกต่างกัน

2. นักเรียนปฐมวัยมีความรู้และทักษะเบื้องต้น ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรชแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรชสูงกว่าก่อนจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช

3. นักเรียนปฐมวัยมีความรู้และทักษะเบื้องต้น ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ สูงกว่าก่อนจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ

4. นักเรียนปฐมวัยมีความรู้และทักษะเบื้องต้น หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรช กับหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สเตปส์แอฟโพรชสูงกว่าหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขออภิปรายผลตามผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

จากผลการวิจัย พบว่า ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์แบบซิกซ์สเตปส์แอฟโพรชแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเปรียบเทียบหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

แบบซิกซ์สตีปส์แอฟโพรช กับหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติผลการวิจัยพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังจากที่เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบ ซิกซ์สตีปส์แอฟโพรช มีค่าเฉลี่ยผลของคะแนนสูงกว่าหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ

เหตุผลดังกล่าว ทำให้เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบซิกซ์สตีปส์แอฟโพรชจะมีความรู้และทักษะเบื้องต้นสูงกว่าการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติซึ่งสอดคล้องดอเนลด์สันและมาร์เกรต (Donalson & Margaret, 1968 : 461-471) ได้ศึกษาความเข้าใจของเด็กอายุ 3-4 ในเรื่องการจำแนกความแตกต่างระหว่างจำนวนมากกว่า น้อยกว่า ปีผลการศึกษาพบว่า เด็กสามารถเข้าใจคำว่า “มากกว่า” และ “น้อยกว่า” ได้แล้ว แต่เด็กจะสามารถเข้าใจคำว่า “มากกว่า” ได้ดีกว่าคำว่า “น้อยกว่า” และสอดคล้องกับแนวคิดของริชาร์ด (Richard, 2003) ศึกษากระบวนการหกขั้นตอนเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาคุณภาพการเขียน ผลการศึกษาพบว่า เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้การเขียนผ่านกระบวนการหกขั้นตอนนักเรียนสามารถเขียนได้ถูกต้องและสามารถแก้คำที่เขียนผิดได้และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุธีรา ท้าวเวชสุวรรณ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่จัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลงกับการจัดประสบการณ์ตามคู่มือครูผลการวิจัยพบว่า ความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่จัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลงกับการจัดประสบการณ์ตามคู่มือครูมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสงจันทร์ ยิ่งสัมพันธ์เจริญ (2545 : 60) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาค้นคว้าความพร้อมทางคณิตศาสตร์เรื่อง จำนวนนับ 1-5 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปฐมวัย จากการสอนโดยวิธีการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ด้วยดนตรี พบว่า ความพร้อมเรื่องจำนวนนับ 1-5 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหลังการสอนโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ทางคณิตศาสตร์ด้วยดนตรีพร้อมอยู่ในระดับดีซึ่งสูงกว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ และความพร้อมเรื่องจำนวน 1-5 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหลังจากการจัดประสบการณ์ทางคณิตศาสตร์ด้วยดนตรีสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ศรีญาณี มีสุนทร (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพัฒนาการกระบวนการคิดและทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นปฐมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีการสอนทักษะชีวิตและการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนทักษะชีวิตและการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ด้านกระบวนการคิดและทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวันสูงกว่านักเรียนสอนด้วยวิธีปกติตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนที่ได้รับการสอนทักษะชีวิตและการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีคะแนนพฤติกรรมกลุ่มสูงกว่านักเรียนสอนวิธีปกติตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ศุภลักษณ์ ไส่ส่อง (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรม

เตรียมความพร้อมด้านคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนก่อนประถมศึกษาในกลุ่มโรงเรียนเมืองแปลงผลวิจัยพบว่า 1) ครูไม่ได้จัดตามแผนการจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมด้านคณิตศาสตร์สำหรับก่อนประถมศึกษา โดยเฉพาะแต่ทำแผนบูรณาการร่วมกับการเตรียมความพร้อมด้านอื่นๆ 2) ปัญหาและความต้องการได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมทางคำยคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษา ได้แก่ ไม่มีเวลาในการวางแผนจัดกิจกรรม การทำสื่อ ขาดงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ ครูขาดความรู้ความเข้าใจในเทคนิคและวิธีการวัดผลและประเมินผล รวมทั้งมีข้อจำกัดในเรื่องสภาพห้องเรียนที่ไม่เอื้ออำนวยในการจัดมุมต่างๆ ได้ไม่ครบ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของนิอร รอดขาว (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เรียนรู้แบบ ชิکشสเตปส์แอฟโพรชผลการวิจัยพบวก่อนและหลังการจัดประสบการณ์แบบชิکشสเตปส์แอฟโพรช เด็กปฐมวัยมีความรู้และทักษะเบื้องต้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยหลังจากที่เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบ ชิکشสเตปส์แอฟโพรชมีค่าเฉลี่ยผลของคะแนนสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์แบบ ชิکشสเตปส์แอฟโพรช

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้และการศึกษาวิจัยครั้งนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ชิکشสเตปส์แอฟโพรชผู้สอนต้องวางแผนการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับขั้นตอนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ชิکشสเตปส์แอฟโพรชและลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.2 ผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการสอนระดับปฐมวัยควรสนับสนุนให้มีการนำการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ชิکشสเตปส์แอฟโพรชไปใช้ และเผยแพร่ให้มากยิ่งขึ้น

1.3 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ชิکشสเตปส์แอฟโพรชเป็นการพัฒนาความรู้และทักษะเบื้องต้นได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรนำวิธีการจัดประสบการณ์ดังกล่าวไปใช้ปรับปรุงในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยให้ดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาแนวทางการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ชิکشสเตปส์แอฟโพรชให้เข้าใจก่อนนำไปจัดกิจกรรม

2.2 ควรนำการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ ซิกซ์สตีปส์แอฟ โพรชที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยในระดับชั้นอื่น ๆ และหลาย ๆ โรงเรียนเพื่อจะได้ข้อสรุปผลการวิจัยที่กว้างขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2545). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546.**

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. สำนักวิชาการมาตรฐานการศึกษา. (2547). สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. **คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546.** กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท.

_____. (2548). **คำอธิบายและระดับคุณภาพมาตรฐานการศึกษาปฐมวัย.** กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กระทรวงสาธารณสุข กรมสุขภาพจิต. สำนักพัฒนาสุขภาพจิต. (2548). **คู่มือการเสริมสร้างไอคิวและอีคิวสำหรับครูและพี่เลี้ยงศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.** กรุงเทพมหานคร : ชุมชนุสสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ดุสิต ลิขนะพิชิตกุล. (2548). **พัฒนาศักยภาพศูนย์เด็กเล็ก.** [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 13 กรกฎาคม 2548. เข้าถึงได้จาก http://www.raklukefamilygroup.com/article.php?cat_id=102&id=433

เนตร ธรรมบวร. (2549). **การพัฒนากระบวนการคิดในเด็กปฐมวัย.** กรุงเทพมหานคร:จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นันทิยา น้อยจันทร์. (2548). **การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย.** นครปฐม : นิติบัญ.

มาเรียม นิลพันธุ์. (2547). **การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.** นครปฐม : โครงการส่งเสริมการผลิตตำราและเอกสารการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เยาวพา เตชะคุปต์. (2542). **การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย.** กรุงเทพมหานคร : แม็ค.

_____. (2542). **การศึกษาปฐมวัย.** กรุงเทพมหานคร : แม็ค.

ศรีัญญา มีสุนทร. (2544). **พัฒนากระบวนการคิดและทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Claudia, Eliason., and Jenkins. (2003). **A Practical Guide to Early Childhood Curriculum.** 7 th ed. New Jersey : Columbus,Ohio.

Danail, Muijs., and David Reynolds. (2005). **Effective teaching : Evidence and Practice.** 2 nd ed.

Katherine, Read and June Patterson. (1976). **The Nursery School and Kindergarten : Human Relationships and Learning.** 6 th ed,

Matt, Staricevich. (2005). **Six Steps For Design of Learning Experiences** [Online]. Accessed 13 January Available from [http://coachingandmentoring.com/Mentor? learningflow.htm](http://coachingandmentoring.com/Mentor?learningflow.htm)

Roger, Kuaufman and Fenwick. (1981). **Needs Assessment: concept and application.** 2 nd ed.,

Suzanne, Krogh. (1981). **The Early Childhood Curriculum.** University of Florida.